ROZSÉVAČOVA HÁDANKA

15.1.2023, Kamil Vystavěl

Čtení: Matouš 13,3-9 + 18-23: *I mluvil k nim mnoho v podobenstvích: Vyšel rozsévač rozsívat. Když rozsíval, padla některá zrna podél cesty, a přilétli ptáci a sezobali je. Jiná padla na skalnatou půdu, kde neměla dost země, a hned vzešla, protože nebyla hluboko v zemi. Ale když vyšlo slunce, spálilo je; a protože neměla kořen, uschla. Jiná zas padla mezi trní; trní vzrostlo a udusilo je. A jiná zrna padla do dobré země a dala užitek, některé sto zrn, jiné šedesát a jiné třicet. Kdo má uši, slyš! (…)*

Vy tedy slyšte výklad podobenství o rozsévači. Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaselo podél cesty. U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá. U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody. U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.

Velké rozhazování

Vyšel rozsévač rozsívat… Dělá to tak každá pampeliška, své žaludy ve velkém rozhazuje každý dub. Zralé plody ovocných stromů po centech opadávají, anebo lákají všechny kolemjdoucí / kolemletící, aby je utrhli a roznesli do širého světa. To jenom my lidé ve velkém měřítku děláme činnost právě opačnou. Příliš nerozhazujeme, zato intenzivně shromažďujeme. Lovíme, sbíráme, sklízíme, skladujeme. A když už rozhazujeme, tak zpravidla proto, abychom nakonec měli a sklidili ještě víc než doposud.

V Ježíšově podobenství ovšem není ani o sklizni, ani o shromažďování. Tématem je rozhazování. Milí křesťané, milá církvi, přemýšlejte především o tom, jak dobře zasít, věnujte se rozhazování toho, co vám bylo dáno. Ubude vám starostí se skladováním, s postupnou degradací toho, co máte, a zloději vám nebudou mít co odcizit.

A povšimněme si: v podobenství sedlák jde a seje všude, kde se dá. Skoro to vypadá, jako kdyby měl nazbyt. Takže jde a zkouší zaset semínka tam i onde, na slibnějších i méně slibných koutech pole. Však ono se uvidí a jistě se něco, alespoň menší část, ujme. A kdo ví, možná se ujmou semínka v místech, kde bychom to ani nečekali.

Co to máš v ruce?

Když už se milý pracovník vydává na pole a chystá se usilovně pracovat, měli bychom se na začátek věnovat tomu, co že to vlastně nese v brašně? Čeho si ten člověk nabírá plné hrsti? Anebo se zeptejme ještě jinak: Čeho je zapotřebí ve velkém rozhazovat a nechat růst? Ježíš se zrovna v tomto příběhu příliš nenamáhá s objasňováním, jaká zrna měl na mysli. Ponechává to nám tak trochu jako hádanku. Schválně, jestli uhodnete, co se jen skrývá za těmi semínky, která dokážou přinášet tak veliké množství dobrých plodů.

A přece nejsme ponecháni jen své vlastní fantazii – v druhé části příběhu Ježíš hovořil o *slovech království nebeského.* Nebeské je to, co je fakt důležité. Nebeské je to, na čem opravdu záleží. Nebeské je to, co nese naši přítomnost, nebeské je všechno to, co nám dává naději a radost a chuť žít. Nebeské je to, co určuje naši budoucnost. Rozsévač tedy má plnou brašnu a plné hrsti slov o nebeských věcech, a ty posílá do světa. Rozsévač šeptá a špitá do uší něco hodně důležitého a ta slova a ty myšlenky se mohou v lidské mysli uchytit, vyrůst a přinášet obrovský užitek. *Kdo má uši k slyšení, slyš.* Kdo to můžeš pochopit, pochop – zkus také naslouchat a zkus rozlousknout rozsévačovu hádanku o semínkách.

Udusaná půda

Realita je taková, že ne každý pochopí. Ne každý hádanku rozlouskne. Ne každý rozpozná, co je tím základem, který nese naši přítomnost a který určuje naši budoucnost. Slovy Ježíšovými: *Pokaždé, když někdo slyší slovo o království a nechápe, přichází ten zlý a vyrve, co bylo zaseto do jeho srdce; to je ten, u koho se zaselo podél cesty.* Tak například můžeš mluvit třeba o odpuštění. Můžeš mluvit třeba o soucitu, nebo o úctě k maličkým. Ale některým lidem taková slova vůbec nic neříkají. Mávnou rukou a řeknou si – nesmysl. Ztvrdlé postoje jsou jako udupaná hlína. Nepřipustí,

neustoupí, nedají prostor, aby semínka dobrých zpráv alespoň začala klíčit. Jedním uchem tam a druhým ven. Dobré zprávy zůstávají nepochopeny a nakonec i zapomenuty. Nezůstane po nich ani stopy, jako když pták sezobne zrnko obilí na cestě.

Kdo ví, proč tomu tak je? Ježíš nezná vysvětlení tvrdé půdy. On jen ví, že se to občas děje. Kde vzít dostatečně pevný rýč a jak vyvinout sílu, abychom dokázali zrýt a nakypřit asfaltovou silnici? Možná bychom něco o tom mohli zjistit, když budeme pozorovat sami sebe. Také my přece zůstáváme někdy tvrdí a nepřístupní, také my si o některých myšlenkách uvnitř říkáme, že je to nesmysl. Ostatně až budete dnes odcházet z kostela domů, možná si řeknete – vždyť já už vlastně ani nevím, o čem ten pán v černém tak dlouze hovořil. Přiznávám po pravdě, že někdy za to může učitel, že si žáci domů nic neodnesou. Nepochopitelný učitel a nudný kazatel vlastnoručně udusávají hlínu svých posluchačů.

Kamenitá půda

U koho bylo zaseto na skalnatou půdu, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá… Věřit Kristovým slovům může být radost. Kdo se v životě nechá těmi slovy vést, ten má spoustu důvodů se veselit. Avšak chodit za Kristem není vždy a pouze radost. *…kamenitá půda, to je ten, kdo slyší slovo a hned je s radostí přijímá; ale nezakořenilo v něm a je nestálý: když přijde tíseň nebo pronásledování pro to slovo, hned odpadá.*

Mnozí křesťané popisují tu radost, kterou ve víře nalezli. Ale stává se i to, že uspokojivý pocit se najednou přestane dostavovat. Už se mezi křesťany necítím tak skvěle, modlitba mě přestala těšit a život podle Kristovy spravedlnosti se mi stal jaksi příliš namáhavým a bolestivým. A v některých místech a v některých zemích se čas od času objeví lidé, kteří se snaží, aby ten křesťanský způsob života byl ještě obtížnější, ještě víc bolestivý a ještě namáhavější. Je opravdu těžké pevně zakořenit a neuschnout na skalnaté půdě. A je jisté, že má-li rostlina svými kořeny jít do hloubky pro nezbytnou vláhu, musí vyvinout značné úsilí. Jestliže někdo opravdu má pevně zakotvit v Ježíšově evangeliu, tomu nezbývá než poctivě hledat v úzkých štěrbinách mezi kameny, překonávat překážky a s námahou dobývat hloubku a stálost na své životní cestě.

Trní

U koho bylo zaseto do trní, to je ten, kdo slyší slovo, ale časné starosti a vábivost majetku slovo udusí, a zůstane bez úrody. Zdá se mi, že tento typ půdy má mnoho společného s naší současnou dobou. Rozsévačova semínka spadla do míst, kde ani zdaleka nejsou osamocená. Vedle obilí a spolu s ním vzrůstá ze země silná konkurence. A je to boj – boj o vláhu, boj o živiny, boj o sluneční svit a energii. Kdo v tomto boji o životní prostor zaváhá, zůstane ve stínu a pomalu zajde.

Prakticky tento boj mezi rozličnými rostlinkami zažíváme sami na sobě. Dnes a denně, znovu a znovu se musíme rozhodovat, komu a čemu dáme svůj čas, kam napřeme své síly, které myšlenky si necháme běhat v hlavě a v srdci a které zase ne. Malé každodenní souboje svádíme uvnitř sebe. K dispozici je mnoho, přemnoho možností a cest, myšlenek, nápadů i televizních kanálů. A nejeden z těch, kdo si přejí získat naši pozornost, používá dosti drsné a rafinované postupy, jak svého cíle dosáhnout.

Jestliže se Ježíš a ježíšovské hodnoty stanou toliko jednou zajímavostí mezi řadou dalších zajímavostí, pak se obilí ocitá v těsném sousedství trnitých keřů. Jak může obilí v trní vydat nějaký užitek? Všechnu svou sílu vyplýtvá na to, aby nebylo zardoušeno.

Dobrá půda na závěr

A ještě to není všecko. Na světě je také dobrá půda. To bychom my na Hané mohli vědět a na to bychom měli pamatovat. *U koho bylo zaseto do dobré země, to je ten, kdo slovo slyší i chápe a přináší úrodu, jeden stonásobnou, druhý šedesátinásobnou, třetí třicetinásobnou.* Přece jen má smysl rozhazovat a rozsévat. Přece jen má smysl dobrá slova poslouchat a vybojovat jim dostatek místa v srdci. Úrodný kraj existuje a my v něm žijeme. My jím jsme, my se tímto krajem s Boží milostivou pomocí stáváme a spolu s námi také mnozí další. Nejen trní, nejen kameny, nejen prach a asfalt, nýbrž také dobrá půda je ukryta v lidských uších a myslích. A veškeré ztráty, které vznikly během setby, budou nakonec mnohonásobně převýšeny výnosem.